

med samme Grund maatte det findes rigtigt ogsaa at forene Lovbestemmelserne for Landets Bedkommende med Reglerne for alle Kjøbstæderne. Naar de ærede Medlemmer nærmere have gennemgaaet f. Ex. Forslaget for Landet, hvilket jeg antager allerede er Tilfældet med i det Mindste en stor Deel af de Herrer, og have fastet Opmærksomheden paa f. Ex. den sidste Paragraph, saa troer jeg, det allerede vil blive indlysende, hvormeget Sagens Behandling i formel, i architectonisk Henseende, om jeg saa maa sige, vinder ved en Samling af de forskjellige Udkast til eet Lovarbejde. Jeg skal ikke videre dvæle ved den Mulighed, at det ene Udkast maatte kunde fremmes lettere eller hurtigere end det andet, thi det var jo dog naturligvis Forslagsstillers Tanker, og det en uafviselig Tanker, — at de maatte følges ad og have samme Skjæbne. Derhos er vel ogsaa Udkastet, som det nu foreligger, paa sine Steder noget mere sammentrængt end de 2 første Udkast; det er jo imidlertid tildeels en Skjønssag, hvor ubørligt man mener at sige Love bør udarbejdes. Jeg kan finde det ganske naturligt, at den, som har et saa fuldstændigt Overblik over alle de enkelte Spørgsmaal, der under den tidligere Tingenes Tilstand have været reiste, som den nærværende Forfatter af Lovudkastene, finder det ønskeligt og hensigtsmæssigt, at i det Mindste de første Lovudkast indeholde en bestemt Afgjørelse af alle de Spørgsmaal, der tidligere ere fremkomne, men jeg troer ogsaa paa den anden Side, at man ved noget nærmere at særdes, at fyste med disse Ting vil erkjende, at man dog ikke engang kan haabe at udtømme de forbigangne Spørgsmaal, og at man altsaa endnu mindre kan forudsæe alle de Spørgsmaal, som i Fremtiden monne reise sig. Jeg troer derfor, at man just ikke skal lægge an paa en aldeles udtømmende Behandling, ja jeg tvivler ikke om, at Mange endog ville finde, at det Forslag, jeg har den Ære at forelægge, paa mange Steder gaaer i for stor Detail; men lidt Mere eller lidt Mindre i den Henseende er naturligvis, som sagt, en reen Skjønssag, og at et Lovforslag som det, hvorom der her er Tale, nødvendigvis maa gaae i stor Detail,

ligger ligefrem i Forholdets Natur. Der er jo nemlig ikke, og kunde efter min Overbevisning og efter den Udvikling, som denne Sag i en længere Narrække har taget, ikke være Tale om at gennemføre en fuldstændig ubetinget Næringsfrihed i den Betydning af Ordet, som man vilde forbinde dermed f. Ex. i America eller i England; Udkastet indeholder mange Begrændsninger, om det end, som jeg ganske vist haaber man vil finde, løser mange Baand, der ere af den Beskaffenhed, at de hensigtsmæssigt kunne løses. Det vilde falde mig meget vanskeligt paa en virkelig orienterende Maade at gaae ind paa alle Enkelthederne med Hensyn til dette Lovudkast, og jeg skal derfor kun dvæle ved nogle saa hovedpuncter. Der er da eet Punct, som ofte ved Sagens Behandling har været omtalt, nemlig Tiden for den fuldstændige Gjennemførelse af en saadan ny Lovs Bestemmelser. Jeg har troet, at medens mange Forskrifter kunne træde i Kraft med meget kort Frist — der er foreslaaet 1ste April 1858 — er der derimod visse Hovedsætninger, som — derom have saa godt som Alle været enige — ikke skulle træde i Kraft uden Barsel. Nu troer jeg vel, det maa erkjendes, at Barslet blev givet, om ikke i 1840, saa dog i 1849, ved Grundloven, men alligevel har man erkjendt, at der burde gives endnu nogle Aars Barsel. Man kunde nu tænke sig et saadant Barsel givet paa en dobbelt Maade, enten med visse Aar, f. Ex. 3 Aar, beregnet fra den Tid, Loven kom ud, eller — og jeg har troet, den sidste Form var den hensigtsmæssigste — med en bestemt Dag. Den Termin, som i saa Henseende er foreslaaet i Udkastet med Hensyn til de meget gennemgribende Bestemmelser, er den 1ste Januar 1862, og dermed er tillige antydet, idetmindste efter Regjeringens Opfattelse, at om det end ikke lykkedes i indværende Samling at føre dette Lovudkast igjennem, om dette end skete først lidt sildigere, saa burde dog det nævnte Tidspunct være Terminen. Jeg troer, at det kunde være hensigtsmæssigt, dersom Thinget forøvrigt maatte dele denne Anskuelse, at man satte en saadan bestemt Frist, efter hvilken Alle vare enige om, at